

Arrest

nr. 207 443 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2017 tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE *loco* advocaat J. BAELDE, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 mei 2015 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 12 juni 2015 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 27 augustus 2015.

1.3. Op 10 september 2015 kent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker de status van vluchteling toe.

1.4. Op 12 oktober 2016 dient verzoekers zoon M. een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers zoon wordt op 21 november 2016 een eerste keer gehoord over zijn vluchtmotieven.

1.5. Verzoeker en zijn zoon worden opgeroepen, respectievelijk voor een gehoor in het kader van een heroverweging van de toegekende vluchtelingenstatus en een tweede gehoor, dat plaats vindt op 2 februari 2017.

1.6. Op 9 mei 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij de vluchtelingenstatus van verzoeker wordt ingetrokken. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraaks staatsburger en een sjiitische moslim van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig uit Bagdad.

Op 13 november 2007 werd u als bediende aangesteld bij de antiterrorismecel van het Ministerie van Defensie. Na een opleiding sloot u begin 2008 in Mosul aan bij afdeling informatieanalyse van de inlichtingendienst.

Eind 2011 groeide u door naar een hogere positie en werd u aangesteld als verantwoordelijke van de afdeling ‘databasegegevens’ dat werkt met het informaticasysteem ‘Memex’. Op enkele opleidingen in de Groene Zone en Beirut na bleef u onafgebroken werken in Mosul tot juni 2014.

U keert tijdelijk terug naar Bagdad en begin 2015 wordt u overgeplaatst naar een nieuw opgericht centrum te Samara. Op 1 maart 2015 vond in Samara een vergadering plaats tussen alle partijen die betrokken waren bij de bevrijding van de provincie Salah Al Deen. Na die vergadering werd u aangesproken door een lid van de overkoepelende militie Hashd al Shabi. Het ging om iemand uit uw buurt die lid was van Assa’ib Ahl al-Haq en luisterde naar de naam N. A. Z. (...).

Hoewel u voor de buitenwereld uw job steeds geheim had kunnen houden, kon u niet anders dan aan N. (...) uitleggen wat voor welk u precies uitvoerde.

Diezelfde N. (...) had kort voor de vergadering van 1 maart 2015 een oplopende discussie gehad met uw directeur. Diezelfde directeur, H. (...), nodigde u uit op zijn bureau op 5 maart 2015 en vroeg aan u om informatie in te zamelen over N. A. Z. (...). U maakt uw directeur duidelijk dat u deze opdracht niet kon aanvaarden, maar uw overste ging niet akkoord met uw bemerkingen.

Op 10 maart 2015 kwamen militieleden van Assa’ib Ahl al-Haq meermaals naar uw woning. U was op dat moment niet thuis en uw familie bracht u op de hoogte dat de militieleden van u verwachtten dat u zich bij uw terugkeer zou aanmelden op het kantoor van Assa’ib Ahl al-Haq.

Op 12 maart 2015, bij aanvang van uw verlof zoekt u, zoals gevraagd, meteen N. A. Z. (...) op. Deze N. (...) maakte u duidelijk dat de Iraakse instanties niet de mogelijkheid hadden om alle verdachten uit de regio te vervolgen/op te sporen en hij vroeg u om de info over bepaalde verdachten rechtstreeks aan hem door te spelen. Daarnaast wilde N. (...) via u informatie verkrijgen over gezochte militieleden. U maakte N. (...) vervolgens duidelijk dat u omwille van professionele redenen niet op dit verzoek kon ingaan. N. (...) reageerde dat het als sjiit uw plicht was om hieraan mee te werken en hij bedreigde hierbij uw familieleden.

Omdat u van twee kanten onder druk kwam te staan, namelijk vanwege uw directeur en vanwege de militie Assa’ib Ahl al-Haq, vroeg u schriftelijk een onderhoud aan met de commandant van uw afdeling. Op 18 maart 2015 kon de commandant u ontvangen. De commandant had begrip voor uw grieven en sommeerde directeur H. (...). Deze laatste besloot hierdoor wraak te nemen door een controleactie op te zetten en de schuld van een verdwenen harddisk met confidentiële informatie in uw schoenen te schuiven.

Collega’s waarschuwden u over deze controleactie die plaatsvond op 20 maart 2015 wanneer u nog in uw verlofperiode was. Uiteindelijk verneemt u via collega’s dat u op 28 maart 2015 werd doorverwezen naar de rechtbank waar u landverraad ten laste werd gelegd.

Er werd op 30 maart 2015 een arrestatiebevel uitgevaardigd tegen u waarna u meteen uw vertrek uit Irak regelt. Begin april 2015 brengt u uw gezinsleden naar uw moeder waarna u zelf verder trekt naar een kennis in Suleymaniyah. U verliet Irak per vliegtuig op 15 april 2015 en u verbleef vervolgens tot 25 april 2015 in Turkije. Vervolgens bereikte u België via de balkanroute op 12 mei 2015 waar u de volgende dag, op 13 mei 2015, een asielaanvraag indiende.

In het kader van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: identiteitskaart (o), woonstkaart (o), nationaliteitsbewijs (o), voedselrantsoenkaart (o), kieskaart (o), rijbewijs (o), huwelijksakte (k), badge Counter Terrorism Service (o), badge Ministerie van Defensie (o), 4 badges voor de Groene Zone in Bagdad (k), zes werkgerelateerde foto's (o), twee aanbevelingsbrieven (o), vijf certificaten (o), een aanstellingsbrief (k), een loonfiche (k), een brief gericht aan uw commandant (k), een document dat de oprichting bevestigt van de commissie die verantwoordelijk was voor de controleactie (k), twee verslagen van de uitgevoerde controle (k) en een oproepingsbrief van Assa'ib Ahl al-Haq (k).

U werd door het CGVS als vluchteling erkend op 11 september 2015.

Op 12 oktober 2016 diende uw zoon, M. R. J. A.-R. (...) (ov (...)) eveneens een asielaanvraag in. Op 21 november 2016 werd uw zoon een eerste keer gehoord over zijn vluchtmotieven die gebaseerd waren op uw persoonlijke problemen.

Op basis van verschillende divergerende verklaringen werden u en uw zoon opgeroepen, respectievelijk voor een gehoor in het kader van heroverweging een toegekend statuut en een tweede oproeping. Op 2 februari 2017 kregen jullie de kans om duidelijkheid te scheppen over de uiteenlopende verklaringen die werden afgelegd.

M. legde in het kader van zijn asielprocedure de volgende documenten voor: certificaat dat aantoonde dat hij geen criminele feiten pleegde in Irak (o), identiteitskaart (k), paspoort (k), medisch certificaat (o), rantsoenkaart (o), studentenkaart (o), werkbadge (o), woonstkaart (o), werkcertificaat (o), een werkgerelateerde evaluatie (o) en een uittreksel uit het Iraaks bevolkingsregister (o).

B. Motivering

Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

U werd op 12 januari 2017 opgeroepen voor een gehoor op het CGVS op 2 februari 2017 in het kader van nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 35/1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (hierna KB 11 juli 2003) (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

Op basis van de verschillende verklaringen die u en uw zoon aflegden blijkt dat uw vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van door u verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor uw erkenning als vluchteling.

Zo kan er vooreerst geen geloof gehecht worden aan de door u geclaimde vervolging door de militie Assa'ib Ahl al-Haq. De incoherenties tussen de verklaringen die u en uw zoon ter zake aflegden zijn van die aard dat zij elke geloofwaardigheid ondermijnen.

In uw initiële verklaringen bij het CGVS verklaarde u hierover: "Op 10 maart kreeg ik telefoon van mijn vrouw en ze zei me dat drie personen naar ons huis waren gekomen. Zij vroegen achter mij. Mijn vrouw zei dat ik op mijn werk in Samara was en zij stelden zichzelf voor als leden van Assa'ib Ahl al-Haq. Mijn vrouw stelde voor mij te bellen, zodat ze me konden spreken, maar ze zeiden dat het niet nodig was. Ze gaven haar een brief en legden uit dat ik hen moest contacteren als ik kwam, dat ze me wilden spreken in hun kantoor." (CGVS R. (...) 1 p. 15) In uw eerste interview geeft u op geen enkel moment aan dat uw zoon enige rol speelde bij de toenadering door Assa'ib Ahl al-Haq of dat hij u hierover zou gecontacteerd hebben. Evenmin geeft u aan dat de militieleden meerdere keren dienden langs te komen bij u thuis. Wanneer uw zoon evenwel in het kader van zijn asielprocedure zijn asielmotieven uiteenzette verklaarde hij dat hij een sleutelrol speelde in het contact met de militie Assa'ib Ahl al-Haq. Hij verklaarde dat hij benaderd werd door de militieleider zelf, N. A. Z. (...), met wie u eerder tijdens de

werkvergadering in Samara een gesprek had. Uw zoon zei over zijn ontmoeting met N. A. Z. (...): "Hij klopte aan de deur en vroeg naar mij. Hij stelde zich voor als A. Z. (...) en vroeg is je papa thuis? Ik heb nog iets te bespreken met hem. Ik zei dat hij nog steeds in Mosul was. Toen zei hij als hij terugkomt laat hem komen naar ons kantoor. Toen nam ik contact op met mijn vader. Om te zeggen dat A. Z. (...) vroeg naar hem. Mijn vader zei het is een collega van op het werk. Hij zei dat hij niet echt wist wie dat was. Zoals ik eerder zei toen hij aankwam ging hij naar dat kantoor." (CGVS M. 1 p. 21) Uw zoon voegde er nog aan toe dat op het moment van de ontmoeting, omstreeks vier of vijf uur in de namiddag, iedereen thuis was, maar dat hij als enige met de persoon in kwestie sprak (CGVS M. 1 p. 21).

U en uw zoon kregen, respectievelijk tijdens een gehoor in het kader van een heroverweging van een toegekend statuut en een tweede oproeping, de kans om de merkwaardige divergenties tussen jullie beider verklaringen te verduidelijken. U haalde hierin aan dat u pas na het interview van uw zoon M. bij het CGVS op de hoogte raakte van de ontmoeting tussen hem en de belagers (CGVS Rida 2 p. 18). U paste bijgevolg ook uw versie van de feiten aan en u verklaarde dat de militie eerst uw zoon benaderde, daarna een brief achterliet aan jullie woning zonder deze af te geven aan uw zoon, vervolgens werd uw vrouw een eerste keer benaderd door de militie en tenslotte ontving uw vrouw nog een tweede keer de militieleden wanneer deze een tweede brief afleverden omdat uw vrouw had verklaard dat ze de eerste brief niet had ontvangen (CGVS R. (...) 2 p. 17). U verklaarde in uw tweede interview verder dat u eerst telefonisch werd gewaarschuwd door uw echtgenote en dat uw zoon later belde met de vraag of u al op de hoogte was van het bezoek van Assaïb Ahl al-Haq. Bovendien zou M. volgens u gezegd hebben aan de telefoon dat ze een oproepingsbrief hadden gebracht (CGVS R. (...) 2 p. 18-19).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw zoon tijdens zijn eerste interview, merkwaardig genoeg, in geen geval op de hoogte bleek te zijn van de (dubbele) ontmoeting tussen zijn moeder en de drie militieleden op 10 maart 2015. Bovendien, zou u zelf pas na het CGVS-interview van uw zoon op de hoogte zijn geraakt van het feit dat M. evenzeer benaderd werd door militieleden. Gezien deze problemen met de militie Assaïb Ahl al-Haq jullie tot een vertrek uit jullie land van herkomst noopten, kan minstens verwacht worden dat jullie deze problemen met elkaar zouden besproken hebben en dat dergelijke belangrijke evenementen tijdens een bespreking naar boven zouden gekomen zijn. Dit is des te meer het geval wanneer in rekening gebracht wordt dat deze bezoeken schijnbaar het enige rechtstreekse contact tussen uw familieleden en uw belagers vormden. Dat uw zoon meer dan anderhalf jaar na de benadering nog steeds niet op de hoogte zou geweest zijn van de benadering van zijn moeder en dat u op uw beurt na ruim anderhalf jaar nog altijd niet zou geweten hebben dat uw zoon benaderd werd door uw belagers vormt een dermate onwaarschijnlijke situatie dat er aan jullie asielrelaas ter zake moeilijk geloof kan gehecht worden.

Het gebrek aan geloofwaardigheid ter zake werd op diverse punten doorheen jullie beider verklaringen bevestigd. Ondanks uw aangepaste tweede versie van de feiten zorgden veranderlijke en onderling divergerende of strijdige verklaringen er voor dat jullie asielrelaas op losse schroeven komt te staan en dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten onmogelijk als geloofwaardig gepercipieerd kunnen worden.

Immers, wanneer uw zoon tijdens zijn eerste interview bij het CGVS geconfronteerd werd met uw initiële verklaringen bleek duidelijk dat uw zoon op het moment van zijn eerste CGVS-interview niet op de hoogte was van een (oproepings)brief. Uw zoon antwoordde dat er geen brief werd afgegeven door diegene die vroeg om naar het kantoor van de militie te gaan: "Hij heeft ons niets gegeven." Op de vraag waarom u dan wel een brief vermeldde tijdens uw interview antwoordde M. : "Ik weet het niet. Misschien nadat ik naar het werk ging dat hij brief onderstak of afgaf. Dat weet ik niet." (CGVS M. 1 p. 27) In elk geval viel uw zoon uit de lucht wanneer het onderwerp van de brief werd aangesneden. Dit is niet alleen merkwaardig maar bovendien strijdig met de verklaringen die later door uw zoon en uzelf werden afgelegd. Tijdens uw tweede interview verklaarde u dat M. u op dezelfde dag van het bezoek, namelijk op 10 maart 2015, opbelde en aan u meedeelde dat de militieleden een oproepingsbrief hadden meegebracht (CGVS R. (...) 2 p. 19). De verklaringen die M. zelf aflegde tijdens zijn tweede interview tonen evenzeer aan dat hij zelf op de hoogte was van een afgeleverde oproepingsbrief: "Ik vond die brief. Maar omdat ik haast had heb ik de brief thuis achtergelaten." (CGVS M. 2 p. 3) Aangezien M. bij zijn eerste interview klaarblijkelijk niet op de hoogte was van een brief dienen bovenstaande verklaringen als tegenstrijdig te worden gecatalogiseerd. Bovendien, wanneer u geconfronteerd werd met de initiële onwetendheid vanwege uw zoon, geeft u enkel aan dat u niet weet hoe dat komt (CGVS R. (...) 2 p. 20). U slaagde er bijgevolg niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid, die de kern van jullie problemen raakt, te weerleggen. Hierdoor kan enkel nog vastgesteld worden deze tegenstrijdigheid een duidelijke ondermijning van jullie geloofwaardigheid ter zake vormt.

In uw nieuwe versie van de feiten gaat u er voorts van uit dat de ontmoeting tussen uw zoon en de militieleden plaatsvond in de ochtend, aangezien de ontmoeting erna met uw echtgenote plaatsvond voor de middag (CGVS R. (...) 2 p. 17 en 20). Ook M. zelf verklaarde tijdens zijn tweede interview dat hij benaderd werd in de ochtend (CGVS M. 2 p. 11-12). Nochtans verklaarde M. tijdens zijn eerste interview dat hij tussen vier en vijf uur in de namiddag werd benaderd (CGVS M. 1 p. 21 en 23). Uw zoon werd vervolgens geconfronteerd met zijn strijdige verklaringen en antwoordde hierbij: "Misschien bedoelde ik mijn moeder in de namiddag. Bij mij was het 's morgens." (CGVS M. 2 p. 12) Dergelijke uitleg kan bezwaarlijk aanvaard worden als toereikende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. De strijdige verklaringen wijzen zo niet alleen op een gebrekkige doorleefdheid, maar wijzen er op dat u en M. verstrikt raakten in de uiteenlopende en veranderlijke versies van jullie asielrelaas. Op die manier wordt jullie ongeloofwaardigheid ter zake nog verder versterkt.

Voorts blijkt ook tijdens uw tweede interview, ruim twee en een halve maand nadat u op de hoogte raakte van de ontmoeting tussen uw zoon en uw belagers, dat u bitter weinig weet over die benadering (CGVS R. (...) 2 p. 17-19). U geeft bijvoorbeeld aan dat u er geen idee van heeft wie precies uw zoon benaderde. Bovendien, zo verklaarde u, weet M. zelf niet wie hem precies benaderde (CGVS R. (...) 2 p. 17 en 20). M. zou u op 10 maart 2015 verteld hebben dat er mensen van Assa'ib zijn gekomen met een oproepingsbrief. Wanneer M. hoorde dat u reeds op de hoogte was, praatten jullie over andere dingen (CGVS R. (...) 2 p. 19). Niet alleen is deze laconieke uitleg weinig aannemelijk, hij komt bovendien niet overeen met wat M. zelf verklaarde over zijn ontmoeting met uw belagers. M. verklaarde immers dat het N. A. Z. (...) zelf was waarmee hij op 10 maart 2015 een ontmoeting had (CGVS M. 1 p. 17 en 2 p. 5). Wanneer op deze ontmoeting werd ingegaan verklaarde M. : "Hij klopte aan de deur en vroeg naar mij. Hij stelde zich voor als A. Z. (...) en vroeg is je papa thuis? Ik heb nog iets te bespreken met hem." Bovendien voegde M. er in diezelfde passage aan toe: "Toen nam ik contact op met mijn vader. Om te zeggen dat A. Z. (...) vroeg naar hem. Mijn vader zei het is collega van op het werk. Hij zei dat hij niet echt wist wie dat was." (CGVS M. 1 p. 21) Uit deze verklaringen blijkt dus niet alleen dat M. wel wist wie hem benaderde, maar bovendien kan uit de verklaringen van M. duidelijk opgemaakt worden dat hij deze naam ook aan u doorgaf. Deze strijdige verklaringen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uzelf en uw zoon. Bovendien moet hierbij opgemerkt worden dat N. A. Z. (...) volgens u en uw zoon een invloedrijk militielid is die binnen de door jullie aangehaalde asielproblematiek een absolute spilfiguur vormt. Wanneer vervolgens net over deze persoon dergelijke incoherente verklaringen worden afgelegd is het onmogelijk om hier nog enige geloofwaardigheid aan toe te dichten. Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen van uw zoon stelde u enkel dat het zeker niet N. (...) was die bij jullie langskwam. Hij is volgens u een leider die niet aan de deur komt (CGVS R. (...) 2 p. 32-33). Deze uitleg is echter ontoereikend om de tegenstrijdigheid, die handelt over de kern van jullie problemen en de reden voor jullie vlucht, ongedaan te maken.

Tenslotte legden u en uw zoon strijdige verklaringen af over het moment waarop u ingaat op de oproepingsbrief en u zich aanmeldt in het kantoor van de militie Assa'ib Ahl al-Haq. U verklaarde dat u meteen bij uw thuiskomst op 12 maart 2015 naar het kantoor ging: "Toen ik terugkeerde uit Samara. Volgens mij was het 12 maart. Direct na mijn komst heb ik mijn tas thuisgelaten en ik ben naar kantoor gegaan." (CGVS R. (...) 2 p. 10 en 22). M. van zijn kant verklaarde echter dat u niet diezelfde dag ging omdat u de eerste dag van uw terugkomst diende te rusten (CGVS M. 1 p. 22 en 2 p. 5-6). Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen van M. stelde u dat u wel degelijk dezelfde dag nog ging en dat M. misschien zomaar zegt wat hij niet weet (CGVS R. (...) 2 p. 34-35). Opnieuw moet worden opgemerkt dat deze uitleg de strijdige verklaringen geenszins opheft. Bovendien kan verwacht worden dat aangaande uw enige bezoek aan het kantoor van de militie Assa'ib Ahl al-Haq coherente verklaringen afgelegd worden, zowel door uzelf als door M. die de boodschap diende door te geven.

De diverse veranderlijke en strijdige verklaringen die werden afgelegd door uzelf en M. wijzen er op dat de vervolgingsfeiten vanwege de militie ongeloofwaardig en bijgevolg onaannemelijk zijn.

De – ongeloofwaardige – problemen die u ondervond met de militie Assa'ib Ahl al-Haq zijn bovendien inherent verbonden met de problemen die u op uw werk ervaarde. Immers, volgens uw verklaringen werd u door uw directeur, die luistert naar de naam H. (...), gevraagd om informatie te verzamelen over N. A. Z. (...) omdat uw directeur ruzie had met deze persoon. Bovendien zou uw directeur op een vergadering te weten zijn gekomen dat u N. A. Z. (...) kent. U werd u vervolgens door diezelfde directeur in het nauw gedreven wanneer u zijn verzoek bekendmaakte aan de commandant van uw afdeling. De commandant sommeerde H. (...) en liet hem weten dat hij u geen dergelijke opdrachten kon en mocht toevertrouwen. Als gevolg van deze confrontatie, die plaatsvond op 18 maart 2015, orkestreerde een op

wraak beluste H. (...) een controle op 20 maart 2015. Deze controleactie bracht het ontbreken van een harddisk aan het licht waarbij u als verantwoordelijke beschuldigd werd voor het doorgeven van informatie aan de vijand.

U verklaarde dat u voor dit incident nooit problemen had op uw werk en u bracht dan ook geen enkel ander probleem ter sprake. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen aangaande de problemen met de militie, komt meteen ook uw geloofwaardigheid aangaande uw problemen met uw werkgever op de helling te staan. De aantasting van uw geloofwaardigheid ter zake wordt op zich ook bevestigd door uw ontmoeting met uw commandant en meer bepaald door uw schrijven dat daar aan voorafging. U diende uw vraag om een ontmoeting met de commandant te krijgen schriftelijk te motiveren. U legde op het CGVS deze door u geschreven brief voor. Daarin staat niet alleen te lezen dat u door H. (...) werd gevraagd om onderzoeksopdrachten uit te voeren die buiten uw takenpakket liggen. U verwijst in diezelfde brief naar de problemen tussen H. (...) en N. A. Z. (...) enerzijds én naar de problemen tussen uzelf en N. A. Z. (...) anderzijds. Indien de problemen die u zou gehad hebben met H. (...) echt zouden geweest zijn, is het opmerkelijk dat u tegenover de commandant – te persoon wiens hulp u inroept – zou liegen over problemen met de militie Assa'ib Ahl al-Haq. Bijgevolg kan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen ter zake en meer bepaald aan het ontstaan van de werkgerelateerde probleem in het kantoor van de commandant wanneer die uw directeur op zijn foute inschatting wees.

Ook uw verklaringen over de nasleep van de controleactie en de implicaties die dit voor u meebracht wijzen er op dat aan uw relaas geen geloof kan gehecht worden. Tijdens uw eerste interview antwoordde u als volgt op de vraag of uw opperbevelhebber bij zijn terugkeer van het front de situatie niet zou hebben rechtgetrokken: "Er is een arrestatiebevel uitgevaardigd om mij om het even waar te arresteren, dat werd zelfs afgegeven aan de poorten van de Groene Zone. Die opperbevelhebber was bezig met de operaties in Salahadeen en de nieuwe operaties in Anbar, hij kwam niet veel naar de Groene Zone. Zelfs als hij kwam, kon ik niet meer binnen, ik werd meteen gearresteerd." U verklaarde hierbij dat het arrestatiebevel werd uitgevaardigd op 30 maart en dat u vervolgens op 10 april Bagdad verliet (CGVS R. (...) 1 p. 19). Wanneer daarna nog gevraagd werd of u intussen nog iets hoorde over het arrestatiebevel antwoordde u: "De rechtbank stuurde een dagvaarding via het politiekantoor, ze vonden niemand bij mij thuis. De politie stuurde het bericht naar de rechtbank dat ik niet aanwezig was en daarom werd de eerste zitting gedaan zonder mijn aanwezigheid eind april, ik was toen in Turkije. De rechter stelde de zaak uit om de getuigen op te roepen. Hij heeft een definitief arrestatiebevel tegen mij uitgevaardigd: dus gelijk wie kon mij arresteren en uitleveren." (CGVS R. (...) 1 p. 20) Tijdens uw tweede interview bij het CGVS werd opnieuw ingegaan op de tegen u lopende gerechtelijke procedure. Hier ontkende u dat er tijdens uw vorige interview bij het CGVS al sprake was van een arrestatiebevel (CGVS R. (...) 2 p. 28). U werd vervolgens geconfronteerd met uw verklaringen uit uw eerste interview. U wierp hier tegen op dat uw verklaringen uit het eerste interview handelden over uw eigen afdeling maar dat het officiële arrestatiebevel is uitgegeven door de rechtbank na uw interview (CGVS R. (...) 2 p. 37-38). Deze uitleg is evenwel ontoereikend om de vastgestelde incoherentie ongedaan te maken. Immers uit uw voormelde verklaringen uit uw eerste interview valt op te maken dat u daar wel degelijk spreekt over een door de rechtbank uitgevaardigd arrestatiebevel. Bovendien maakt u in uw beide interviews nooit het onderscheid tussen twee verschillende gerechtelijke procedures (CGVS R. (...) 2 p. 26-28). Dit gezegd zijnde moet geconcludeerd worden dat wanneer u effectief beschuldigd zou zijn van het doorgeven van gestolen en beperkt toegankelijke informatie aan de vijand en u naar eigen zeggen door deze beschuldigingen een grote bestraffing riskeert, er van u kan verwacht worden dat u op dit vlak minstens coherente verklaringen aflegt en weet wanneer er tegen u arrestatiebevelen werden uitgevaardigd. Dit is des te meer het geval wanneer een eerste arrestatiebevel reeds werd uitgevaardigd op het moment dat u zich nog in Irak bevond en wanneer u het definitieve arrestatiebevel als onderdeel van uw asielrelaas naar voren bracht in uw asielprocedure. Bijgevolg vormen bovenstaande verklaringen een bijkomend element dat uw ongeloofwaardigheid bevestigd.

Bovendien kan ter zake nog opgemerkt worden dat uw geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt door frappante eigenaardigheden aangaande de gerechtelijke procedure die tegen u zou lopen. Zo bent u er niet van op de hoogte of u al dan niet bij verstek veroordeeld werd. Aanvankelijk verklaart u dat u wel degelijk bij verstek veroordeeld werd, maar wanneer vervolgens ingegaan wordt op het vonnis zegt u dat u daar geen kennis over heeft. Wanneer u daarna de vraag krijgt wanneer het vonnis plaatsvond verklaart u: "In de zevende of achtste maand. Zo iets. De mensen die ik spreek weten dat niet. En die zijn niet altijd thuis. Soms op het werk. Om mij info te geven. Ze kunnen enkel vertellen wat ze hebben gehoord." Wanneer dan vervolgens verder ingegaan wordt op uw eigenlijke veroordeling blijft u

dubbelzinnig om uiteindelijk te verklaren dat u slechts veronderstelt dat u veroordeeld werd. Bepaalde collega's vertellen dat u veroordeeld werd, anderen vertellen dat er enkel een arrestatiebevel werd uitgevaardigd (CGVS R. (...) 2 p. 26-28). Aangezien u zelf aangeeft nog contact te onderhouden met collega's kan verwacht worden dat u zich terdege informeert over de concrete evolutie van de rechtszaak die al dan niet nog tegen u lopende is en dat u op de hoogte bent van een eventuele veroordeling. De ambigue verklaringen twee jaar na de door u geclaimde feiten wijzen verder op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

In die zin is het tenslotte merkwaardig dat, rekening houdend met de precaire situatie waarin u zich in Irak zou bevinden en de zware bestraffing die u vreest omwille van de valse beschuldigingen, uw familie geen acht zou slaan op documenten die nauw verbonden zijn aan deze problematiek. U bracht tijdens uw interview een officiële oproepingsbrief van de rechtbank ter sprake. Uw moeder en broer zouden dit document gezien hebben maar er werd geen aandacht aan geschonken. Ze gingen er mee om als een normaal document, onder meer omdat u toch al in het buitenland was (CGVS R. (...) 2 p. 30). Indien u daadwerkelijk gerechtelijk vervolgd zou worden kan verwacht worden dat het belang van de documenten die uw familie in dit kader ontvangt hoog wordt ingeschat en dat zij hiervan ook minstens een kopie zouden doorsturen. Dat dit niet het geval bleek te zijn wijst verder op het ongeloofwaardige karakter inzake de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Terzijde kan tevens ook gewezen worden op het ambigue karakter van uw verklaringen betreffende de oprichting van een controle inspectie waarbij de verdwijning van de harddisk aan het licht kwam. Enerzijds verklaarde u dat diezelfde dag – refererend naar de ontmoeting op 12/03 met N. (...) van AAH-I. H. (...) (H. (...)) een brief heeft gemaakt en een regeling heeft getroffen dat een controlecomité alle centra zou controleren (R. (...) 1 p.16). Later geeft u aan dat hij van de brief gebruik maakte om de controle door te voeren in uw instantie de dag dat u een ontmoeting had met het hoofd (commandant) hetgeen op 18/03 was (CGVS R. (...) 1 p.19). In uw tweede gehoor geeft u aan dat H. (...) (H. (...)) wraak op u wilde nemen nadat u bij de commandant was geweest en een inspectieraad heeft ingesteld en herhaalt u expliciet dat de hele snelle inspectieraad door directeur H. (...) werd opgesteld. U gaf verder nog aan dat hij het idee voor een de controle kreeg nadat jullie vertrokken bij de commandant (CGVS 2 R. (...) p.24-25). Uit het door u neergelegde document blijkt dat de periodieke controlecommissie voor de semestriële inspecties op 13/03 werd gevormd door het opperbevel. Bijgevolg geeft u weinig eenduidige verklaringen aangaande wie de controle-inspecties nu de facto heeft opgesteld – enerzijds heeft I. H. (...) op 12/03 een regeling getroffen om alle centra te controleren om nadien te verklaren dat hij het idee tot oprichting van controle inspectie pas de 18de kreeg. Enige duidelijkheid welke rol H. (...) nu al dan niet speelde in de oprichting van de controle inspectie en of hij het plande dan wel enkel uitvoerde kan redelijkerwijs van u verwacht worden. Dergelijke ambigue verklaringen komen uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede. Wat er ook van zij, de brief toont totaal niet aan dat de controle inspectie werd opgericht louter met het doel u te viseren hetgeen u poogt te doen uitschijnen.

De diverse bovenstaande elementen leiden er toe dat het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Bijgevolg moet ook vastgesteld worden dat de problemen van M. , die zijn asielrelaas volledig baseert op uw problemen, niet aannemelijk zijn. Bovendien kan hierbij worden vermeld dat M. strijdige verklaringen aflegde aangaande het enige vervolgingsfeit waar hij zelf het voorwerp van uitmaakte, namelijk de gewapende personen die navraag deden over M. op diens werkplaats. Bij DVZ verklaarde M. : "In juli 2016 werd ik getelefoneerd door een vriend genaamd S. F. (...). Hij vertelde me dat er onbekende personen naar me op zoek waren op mijn werkplek. Ik had schrik en besloot om mijn vlucht uit Irak te organiseren. Op 4 september 2016 verliet ik mijn land herkomst." (DVZ-vragenlijst M. 3.5.).

Dit oorzakelijk verband verdween volledig wanneer M. bij het CGVS verklaarde dat bovenstaande incident plaatsvond in juli 2015, meer dan een jaar voor zijn vertrek uit Bagdad (CGVS M. 1 p. 10-11 en 12). Wanneer M. met deze strijdige verklaringen geconfronteerd werd geeft hij initieel opnieuw aan dat het incident in 2016 plaatsvond om uiteindelijk toch te kiezen voor de versie die voor het eerst op het CGVS werd aangehaald, namelijk dat het incident plaatsvond in juli 2015 (CGVS M. 1 p. 29). Dergelijke verklaringen zijn tekenend voor de ongeloofwaardigheid van het naar voren gebracht asielrelaas.

Hoewel u gedurende de beide interviews die u bij het CGVS had uw job bij de Iraakse antiterrorismecel niet aanhaalde als een mogelijke oorzaak voor persoonlijke problemen, merkt het CGVS hierbij alsnog op dat dit profiel en de de facto stopzetting van uw functie op zich onvoldoende is om een vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u het CGVS geen (waarachtig) beeld gaf voor de redenen van uw vertrek waardoor het ter zake onmogelijk is voor het CGVS om een correcte appreciatie te maken. Voorts zijn er geenszins

indiciën die er op wijzen dat uw activiteiten in dienst van de antiterrorismecel en uw stopzetting van deze activiteiten op zich een reden voor vervolging zouden vormen in Irak en meer bepaald in Bagdad. Dat u zelf ook geen verklaringen aflegde in die zin wijst er verder op dat u geen vervolging vreest om deze reden. Bovendien legt u in het kader van uw eventuele vervolging naar aanleiding van uw werkgerelateerde problemen, waarbij u beschuldigd zou zijn van doorgeven van informatie aan de vijand, of van de stopzetting van uw functie geen documenten voor die dit zouden staven. Aangezien de door u geclaimde feiten zich reeds drie jaar geleden afspeelden en u intussen nog steeds contact had met familie en collega's kan verwacht worden dat u in die zin over enige documentatie beschikt of dat u op zijn minst concrete informatie heeft over het verloop van de vervolging die tegen u zou zijn ingesteld. Bijgevolg geven uw werkzaamheden en de de facto stopzetting hiervan geen aanleiding tot het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien stelt de UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq van 31 mei 2012 dat: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, **depending on the circumstances of their claim**, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Uit de latere rapporten van UNHCR (2014 en 2016) kan geen standpuntwijzing hieromtrent worden vastgesteld. Evenmin kan uit de informatie uit het laatste ambtsbericht (nov 2016) worden afgeleid dat het louter behoren tot deze beroepsgroep een vluchtelingenstatus rechtvaardigt. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk en blijkt dan ook dat het loutere profiel onvoldoende is om een vluchtelingenstatus te rechtvaardigen.

Tenslotte moet nog vermeld worden dat u en M. verklaarden dat jullie woning beklad werd enkele weken na uw vertrek uit Irak (CGVS R. (...) 2 p. 29 en CGVS M. 2 p. 8). M. verklaarde bovendien dat de tijdelijke terugkeer van uw gezinsleden naar de eigen woning beëindigd werd door de bekladding van de woning (CGVS M. 2 p. 8). Deze bekladding van de woning is als alleenstaand feit op zich onvoldoende om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien kan ook getwijfeld worden aan deze verklaringen. Immers wanneer M. in het eerste interview verklaarde dat hij het gezin verspreidde en de woning verliet in mei omdat er focus was op de woning haalt hij op geen enkel moment aan dat de woning beklad werd. Hij haalt enkel aan dat er auto's in de buurt geparkeerd stonden (CGVS M. 1 p. 24). Dat M. bij deze passage niet vermeldt dat jullie woning beklad werd is niet alleen opmerkelijk maar tevens onwaarschijnlijk. Te meer omdat hij in het tweede interview wel de bekladding aanhaalt en deze zelfs aangrijpt als reden voor vertrek. Bovendien, wanneer in het tweede interview wordt ingegaan op de bekladding, blijkt dat M. niet op de hoogte is van wat er precies op de woning stond omdat hij het zelf niet zag: "Ik heb het niet opgemerkt. [...] Volgens mij stond er wat geschreven want mijn vriend vertelde dat." (CGVS M. 2 p. 8) In elk geval zijn de verklaringen aangaande de bekladdede woning niet van die aard dat ze de uitkomst van het asiëldossier kunnen veranderen.

Op basis van de bovenstaande veranderlijke, strijdige en bij wijlen opmerkelijke verklaringen dient te worden besloten dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan het asielrelaas dat door u en M. uiteen werd gezet en dat van doorslaggevend belang was voor de toekenning van uw vluchtelingenstatuut. De mogelijkheid om duidelijkheid te scheppen over de concrete vervolgingsfeiten, die u middels het interview op het CGVS kreeg, werd niet op die manier benut dat u uw verklaringen aannemelijk maakte. Bijgevolg kan niet besloten worden dat er in uw hoofde sprake is van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. Gelet op deze vaststellingen, blijkt dat uw vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van door u verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor uw erkenning als vluchteling. De u toegekende vluchtelingenstatus dient bijgevolg ingetrokken te worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van

schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomaanslagen. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien

worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing

van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die door uzelf en uw zoon werden voorgelegd in het kader van jullie asielprocedure vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U en uw zoon legden jullie identiteitskaart, woonstkaart, nationaliteitsbewijs en rantsoenkaart voor. U diende voorts uw kieskaart, rijbewijs, huwelijksakte in. M. legde nog zijn paspoort en een uittreksel uit het bevolkingsregister voor. Deze documenten geven een goede indicatie van jullie identiteit die door het CGVS niet wordt betwist.

Voorts legden jullie beide diverse werkgerelateerde documenten neer. U legde de volgende documenten voor: twee werkbadges, vier badges die u toegang tot de groene zone verschaften, zes werkgerelateerde foto's, twee aanbevelingsbrieven, vijf certificaten, een aanstellingsbrief en een loonfiche.

M. legde in het kader van zijn professionele activiteiten de volgende documenten voor: een werkbadge, een werkcertificaat, een werkgerelateerde evaluatie en een studentenkaart.

Deze documenten geven een goed beeld op de activiteiten die u en M. uitoefenden in Irak. Jullie professionele activiteiten worden door het CGVS niet betwist en vormen, zoals reeds eerder vermeld, op zich geen reden voor de toekenning van een status.

Aangaande uw problemen legde u de volgende documenten voor: een aan uw commandant gerichte brief voor met de neerslag van de druk die u ervaarde, een document dat de oprichting bevestigt van de commissie die verantwoordelijk was voor de controleactie, twee verslagen van de uitgevoerde controle en een oproepingsbrief van Assa'ib Ahl al-Haq. Er dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijskracht van dergelijke documenten dan ook zeer relatief is. Om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontleen, dienen ze dan ook te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Dat de documenten stevast kopies betreffen relateert verder de bewijswaarde van de stukken.

Tenslotte legde M. nog twee documenten voor: een in Iran opgesteld medisch attest dat zijn goede gezondheid bevestigt en een certificaat dat aantoonde dat hij geen criminele feiten pleegde in Irak. Deze documenten hebben evenwel geen enkele impact op de asielprocedure.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

1.7. Op 9 mei 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij aan verzoekers zoon de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 55/3/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *iuncto* de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de argumentatie van de commissaris-generaal die dienst als basis voor de intrekking van de vluchtelingenstatus, incorrect is en dit om meerdere redenen. Hij licht als volgt toe:

"Vooreerst dient te worden benadrukt dat artikel 55/3/1 § 2, 2° van de Vreemdelingenwet strikt moet worden geïnterpreteerd en slechts kan worden toegepast indien de fraude betrekking heeft op de constitutieve bestanddelen van de vrees:

"Les termes de cette disposition sont de stricte interprétation, ce qui implique, entre autres, qu'elle ne peut trouver à s'appliquer que dans la mesure où il est démontré que la fraude a porté sur les éléments constitutifs de la crainte, c'est-à-dire qu'elle est d'une nature telle qu'il peut être établi que le demandeur n'aurait pas été reconnu réfugié s'il n'y avait eu recours." (CCE, n° 24142 dd. 3 maart 2009)

In casu werd verzoeker erkend als vluchteling per beslissing van het CGVS dd. 11 september 2015. Ook de zoon van verzoeker, M. R. J. , besloot om diens land van herkomst te ontvluchten gelet op de onveilige situatie aldaar wegens de problemen van zijn vader.

Op 23 september 2016 kwam de 19-jarige M. aan in BELGIË, alwaar hij op 12 oktober 2016 asiel aanvraagde. Hierbij dient ten stelligste te worden benadrukt dat M. helaas geen advocaat had geraadpleegd inzake bijstand tijdens diens asielgehoor op 21 november 2016.

Gelet op de jonge leeftijd van M. en diens totaal gebrek aan kennis omtrent de Belgische asielprocedure, was het evident van essentieel belang dat hij op voorhand werd geïnformeerd door een advocaat omtrent de draagwijdte van de procedure. In casu is dit niet kunnen gebeuren hetgeen verstrekken gevolgen met zich meebracht in onderhavig dossier.

Verzoeker hield eraan om de vermeende tegenstrijdigheden tussen diens asielgehoor en dat van zijn zoon M. in detail te ontmoeten en ontkrachten:

1. M.b.t. de brieven van de militie AAH

Het CGVS stelt dat er vooreerst geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geclaimde vervolging door de militie AAH. De incoherenties tussen de verklaringen die verzoeker en zijn zoon ter zake aflegden zijn van die aard dat zij elke geloofwaardigheid zouden ondermijnen.

Verzoeker stelde immers in diens eerste asielgehoor dat hij op 10 maart 2015 werd opgebeld door zijn echtgenote met de mededeling dat er drie personen naar hem hadden gevraagd. Deze personen stelden zich voor als leden van de militie AAH en overhandigden een brief aan de vrouw van verzoeker. Ze deelden tevens mee dat ze verzoeker wensten te spreken in hun kantoor.

M. verklaarde evenwel in diens gehoor dat hij op 10 maart 2015 zou benaderd geweest zijn door de militieleider zelf, de heer N. A. Z. (...), waarna M. contact nam met verzoeker om te zeggen dat N. (...) hem zocht.

Verzoeker verduidelijkt dat de militieleden op 10 maart 2015 langskwamen toen M. naar school vertrok. De man die M. aansprak, stelde zich voor als N. (...) en vroeg naar verzoeker. M. zei dat verzoeker op zijn werk was en N. (...) vroeg hem om aan verzoeker te melden dat deze zich zo spoedig mogelijk naar hun kantoor diende te begeven. Er lag een brief onder de deur en M. legde deze binnen. Toen de echtgenote van verzoeker terug was van de markt, kwamen de militieleden een tweede maal langs. Zij was niet op de hoogte van enige brief en de militieleden overhandigden haar een tweede brief.

M. kwam terug van school en zijn moeder vertelde hem over de brief. Evident was M. in de veronderstelling dat dit de eerste brief betrof die hij had binnen gelegd.

M. was nimmer op de hoogte van twee brieven en ontdekte pas in BELGIË, toen het CGVS hieromtrent vragen stelde, dat er achteraf nog een tweede brief door de militie AAH was afgeleverd aan zijn moeder.

2. M.b.t. het telefoontje van M. aan verzoeker na het bezoek van AAH

Verzoeker bevestigt dat M. hem opbelde nadat de militieleden waren vertrokken. Hij was niet op de hoogte van alle details in hoofde van M. en vertelde er daarom niets over tijdens diens eerste asielgehoor.

Verzoeker wist immers effectief niet dat M. ook zelf persoonlijk was benaderd door de militie. Hij ging ervan uit dat enkel zijn echtgenote contact had gehad met de militie en dat M. hierover belde.

3. M.b.t. de ontmoeting tussen M. en de militieleden

M. veronderstelde dat hij de militieleider had ontmoet op 10 maart 2017 aangezien één van de militieleden zich voorstelde als N. A. Z. (...).

Verzoeker wenst te verduidelijken dat de militieleden effectief in naam van de militieleider N. (...) kwamen, doch dat dergelijke invloedrijke figuur evident niet zelf naar zijn woning zal komen. M. ging ervan uit dat hij met N. (...) zelf sprak, terwijl de militieleden eigenlijk in naam van N. (...) spraken en zich ook zo uitdrukten.

4. M.b.t. de ontmoeting tussen verzoeker en de militieleden

Verzoeker verklaarde tijdens diens asielgehoor dat hij onmiddellijk na zijn thuiskomt op 12 maart 2015 naar het kantoor van de militie AAH vertrok. M. verklaarde daarentegen dat verzoeker niet dezelfde dag van zijn thuiskomst zou geweest zijn omdat hij eerst nog wat diende te rusten.

Het is echter zo dat M. op 12 maart 2015 naar school was toen verzoeker vertrok naar het kantoor van de militieleden. M. was louter in de veronderstelling dat zijn vader eerst zou gerust hebben en daarom pas de volgende dag zou gegaan zijn toen de Protection Officer dit vroeg.

Er dient nogmaals te worden benadrukt dat M. voorafgaandelijk geen advocaat had geraadpleegd dewelke hem had kunnen wijzen op de draagwijdte van diens verklaringen en het feit dat het geen probleem vormt om niet te kunnen antwoorden op een vraag als men niet zeker is van het antwoord.

Verzoeker verwijst daarnaast integraal naar diens notities zoals gevoegd onder stuk 3 ter verduidelijking van diens asielrelaas.

In het licht van het bovenstaande is het in ieder geval meer dan duidelijk dat de vermeende tegenstrijdigheden te beperkt zijn om in die mate doorslaggevend te zijn inzake het intrekken van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeker.

Ten overvloede wenst verzoeker mee te delen dat op heden diverse stukken worden vertaald door een beëdigd vertaler waarna deze ten spoedigste zullen worden overgemaakt aan de Raad. Deze stukken ondersteunen o.m. de verklaringen van verzoeker dat hij wel degelijk wordt vervolgd in diens land van herkomst wegens landverraad.

De essentie betreft dat alle vermeende tegenstrijdigheden in onderhavig dossier slechts te maken hebben met de context en de omstandigheden waarin de problemen in hoofde van verzoeker zich hebben voorgedaan. Het gegeven dat verzoeker tewerkgesteld was bij de Iraakse terrorismecel wordt echter niet betwist door het CGVS. Aan de hand van de nog over te maken stukken en de gedetailleerde verklaringen van verzoeker tijdens diens beide asielgehoren omtrent diens tewerkstelling is het immers meer dan duidelijk dat de kern van het asielrelaas van verzoeker overeind blijft staan.

De soms afwijkende verklaringen tussen verzoeker en diens zoon kunnen hieraan geenszins afbreuk doen, des te meer rekening houdend met de jeugdige leeftijd van M., alsook het gebrek aan bijstand van een advocaat voorafgaand en tijdens het eerste asielgehoor van M. en het gegeven dat de tegenstrijdigheden louter contextuele omstandigheden betreffen die tot in den treure worden uitgediept door verweerder teneinde de intrekking van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeker enigszins te rechtvaardigen (quod certe non).

Een intrekking van de vluchtelingenstatus is niet mogelijk indien de vrees voor vervolging nog steeds gegrond is zoals in casu duidelijk blijkt gelet op bovenvermelde omstandigheden (zie: RvV 11 juni 2015, nr. 147.624). De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting betwist verzoeker de beoordeling in de bestreden beslissing aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst hierbij naar informatie uit het "Algemeen Ambtsbericht Irak" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en naar arrest nr. 165 615 van de Raad van 12 april 2016. Hij merkt dat de commissaris-generaal zelf het rapport UNHCR "Positions on Returns to Iraq" van november 2016 aanhaalt, dat daaruit blijkt dat bescherming "hoogstwaarschijnlijk noodzakelijk" is voor asielzoekers uit Irak.

Hij verwijst bovendien naar een ernstige aanslag van 2 juli 2016 en stelt dat IS hierbij verklaarde de sjiiitische bevolking te viseren, waardoor verzoeker als sjiiet een nog groter gevaar loopt bij een eventuele terugkeer. Hij wijst erop dat het momenteel gevaarlijker is in Bagdad dan op momenten waar de commissaris-generaal wel de subsidiaire beschermingsstatus verleende aan asielzoekers uit Bagdad. Verzoeker verwijst bovendien naar het rapport "Parole à l'exil: Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad" van Caritas en CIRE van mei 2016 dat een kritiek levert op het standpunt van de commissaris-generaal en dat rekening houdt met recentere informatie. Verzoeker citeert verder nog uit informatie van de website Musings on Iraq, het World Report 2016 van Human Rights Watch en "een rapport van mei 2016" van UNHCR.

Hij wijst erop dat er in 2017 nog zware aanslagen plaatsvonden in Bagdad, recente informatie die in rekening dient te worden gebracht bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij citeert tevens uit een rapport van de Secretaris-Generaal van de VN van 26 januari 2016 inzake ernstige mensenrechtenschendingen uit Irak. Verzoeker verwijst andermaal naar zijn profiel als sjiiet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad in zijn individuele situatie een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Ten slotte wijst verzoeker erop dat hij niet kan rekenen op bescherming van de Iraakse overheid, zoals bepaald in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, hetgeen gestaafd wordt aan de hand van informatie van Transparency International. Hij concludeert dat:

"In het licht van bovenvermelde informatie is het dan ook werkelijk absurd om te beweren dat verzoeker die gekend staat als sjiiitische moslim en tegen wie een arrestatiebevel werd uitgevaardigd, geen enkel risico loopt op ernstige schade bij terugleiding naar BAGDAD! Er vinden immers continue aanslagen plaats door IS die specifiek gericht zijn op sjiiitische moslims (zie supra) en verzoeker loopt des te meer gevaar aangezien de Iraakse overheid hem geen bescherming kan/wil bieden. Gelet op de individuele situatie van verzoeker en zijn persoonlijke omstandigheden zoals hierboven toegelicht, komt diens vraag om te genieten van de subsidiaire bescherming dan ook manifest gegrond voor."

2.2. Stukken

Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken:

- Notities van verzoeker (stuk 3)
- Rapport "Algemeen ambtsbericht Irak" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2016 (stuk 4)
- World Affairs Journal: "Death toll from July Baghdad rises to 323" dd. 1 augustus 2016 (stuk 5)
- Artikel The Washington Post: "At least 45 people are killed in a bombing at popular car market in Baghdad" dd. 16 februari 2017 (stuk 6)
- Artikel Al Jazeera: "Baghdad car bomb kills at least 21" dd. 21 maart 2017 (stuk 7)
- Artikel Al Jazeera: "Blasts strike Baghdad days into Ramadan, killing 27" dd. 30 mei 2017 (stuk 8)
- Artikel Reuters: "Vienna again ranked world's nicest city, and Baghdad worst" dd. 13 maart 2017 (stuk 9)
- Rapport van Transparency International: "Iraq: Overview of corruption and anti-corruption" dd. 20 maart 2015 (stuk 10).

2.3. Aanvullende nota's

2.3.1. Op 1 september 2017 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- de beslissing van de onderzoekscommissie van 30 april 2015 (stuk 1)
- een aanhoudingsbevel van 5 mei 2015 jegens verzoeker vanwege de Iraakse antiterreureenheid (stuk 2)
- de overmaking van het dossier van verzoeker naar de antiterreurrechtbank van 7 mei 2015 vanwege de Iraakse antiterreureenheid (stuk 3)
- een brief van de Iraakse antiterreureenheid "bevattende de beslissing van de eerste zitting van de zaak" jegens verzoeker van 27 juni 2015 (stuk 4).

Alle stukken zijn voorzien van een vertaling.

2.3.2. Op 13 december 2017 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een volgende aanvullende nota over met als nieuwe elementen, die hij in zijn inventaris als volgt omschrijft:

- de badges van collega's van verzoeker (stuk 1)
- kennisgeving volgende zittingsdatum op 1 juli 2015 (stuk 2)

- beslissing tot verwijzing van de zaak van verzoeker naar de rechtbank (stuk 3)
- advocatenkaart van de Iraakse advocate van verzoeker (stuk 4)
- advies van de Iraakse advocate van verzoeker (stuk 5)
- DHL enveloppe (stuk 11).

Ook hier zijn alle stukken voorzien van een vertaling.

De Raad stelt verder vast dat stukken 6 tot en met 10 geen nieuwe elementen betreffen maar stukken zijn die reeds werden voorgelegd in de loop van de procedure aan het CGVS en door de commissaris-generaal werden beoordeeld.

2.3.3. Op 12 maart 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe element:

- COI Focus Irak "*Veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017.

2.3.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een volgende aanvullende nota neer met als nieuwe elementen originele foto's, certificaten, medailles en badges die verband houden met zijn tewerkstelling in Irak.

Ook hier stelt de Raad vast dat deze stukken geen nieuwe elementen betreffen maar originelen zijn van stukken die reeds werden voorgelegd in de loop van de procedure aan het CGVS en door de commissaris-generaal werden beoordeeld.

2.4. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingewet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Onderzoek naar de intrekking van de vluchtelingenstatus

2.5.1. In de bestreden beslissing wordt besloten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in : (...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest."

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 8 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot

internationale bescherming (BS 24 augustus 2015). Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus moet intrekken wanneer die status werd toegekend op grond van feiten die de betrokkene verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status.

Gelet op de ernst van de gevolgen verbonden aan de intrekking en om te voorkomen dat de modaliteiten van de intrekking van de vluchtelingenstatus een bron van rechtsonzekerheid worden, stelt vaste rechtspraak van de Raad dat dergelijke bepalingen strikt moeten worden geïnterpreteerd. Hieruit volgt dat de vluchtelingenstatus enkel kan worden ingetrokken wanneer de verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten en/of de valse verklaringen betrekking hebben op constitutieve elementen van de vrees voor vervolging. Met andere woorden, de commissaris-generaal had de asielzoeker niet erkend als vluchteling indien de misleiding niet had plaatsgevonden. Het voorgaande houdt dan ook in dat de verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten niet reeds gekend waren toen de vluchtelingenstatus werd toegekend. Een intrekkingbeslissing mag aldus niet ingegeven zijn door een andere beoordeling van de elementen die al bekend waren - en dus reeds, minstens impliciet, in aanmerking zijn genomen - bij de eerdere beslissing om de vluchtelingenstatus te erkennen, tenzij de nieuwe elementen tot een geheel andere beoordeling van de reeds gekende elementen nopen.

2.5.2. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers zoon op 12 oktober 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende waarbij deze zoon op 21 november 2016 een eerste keer werd gehoord over zijn vluchtmotieven bij het CGVS. Op basis van verschillende divergerende verklaringen werden verzoeker en zijn zoon opgeroepen, respectievelijk voor een gehoor in het kader van een heroverweging van de toegekende vluchtelingenstatus en een tweede gehoor, dat plaats vond op 2 februari 2017. Verzoeker en zijn zoon kregen de kans om duidelijkheid te scheppen over de uiteenlopende verklaringen die werden afgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat niet wordt getwijfeld aan verzoekers functie als directeur bij afdeling database Memex van de Iraakse antiterrorismecel. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing dat het niet verzoekers tewerkstelling was die doorslaggevend was voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in 2015, maar wel de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Verzoeker verklaarde dat hij en zijn gezin werden bedreigd door N.A.B. , lid van de sjiitische Assa'ib Ahl al-Haq militie, omdat hij weigerde informatie over te maken over gezochte personen en militieleden.

Verder verklaarde verzoeker dat zijn directeur, I. H., wraak op hem had genomen nadat verzoeker zijn commandant Abdul Ghani had ingelicht over de druk die zijn directeur op hem uitoefende om informatie te verzamelen over deze N.A.B. De wraak bestond in het opzetten van een controleactie waarbij de schuld voor het verdwijnen van een harddisk met vertrouwelijke informatie in verzoekers schoenen werd geschoven. Verzoeker werd naar een rechtbank doorverwezen waar hem landverraad ten laste werd gelegd.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, maakte zijn tewerkstelling niet de kern uit van zijn vluchtrelaas, maar wel de voorgehouden vervolgingsfeiten. De context en omstandigheden waarin de problemen van verzoeker zich hebben voorgedaan, zijn dus cruciaal geweest voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn beide gehoren bij het CGVS zijn tewerkstelling niet aanhaalde als een mogelijke oorzaak van zijn persoonlijke problemen.

Blijkens de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal dat omwille van de veranderlijke, strijdige en bij wijlen opmerkelijke verklaringen er geen geloof meer kan worden gehecht aan het vluchtrelaas dat door verzoeker uiteen werd gezet en dat van doorslaggevend belang was voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. De vluchtelingenstatus van verzoeker wordt ingetrokken omdat uit de verschillende verklaringen van verzoeker en zijn zoon blijkt dat de vluchtelingenstatus van verzoeker destijds werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor zijn erkenning als vluchteling.

Deze beoordeling steunt op volgende redengeving:

I. Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde vervolging door de Assa'ib Ahl al Haq militie daar de incoherenties tussen verklaringen van verzoeker en zijn zoon van die aard zijn dat zij elke geloofwaardigheid ondermijnen.

In het bijzonder stelt de commissaris-generaal vast dat er incoherenties zijn tussen de eerste versie van verzoekers vluchtrelaas en de eerste versie van het vluchtrelaas van verzoekers zoon met betrekking tot wie welke rol speelde in het contact met N.A.B. en de al-Haq militie. Wanneer verzoeker en zoon opnieuw worden opgeroepen, passen zowel verzoeker als zijn zoon de eerste versie van hun vluchtrelaas aan. Deze veranderlijke verklaringen zorgen voor nieuwe incoherenties en divergenties tussen de verklaringen onderling alsook tussen de verschillende versies ervan. De tegenstrijdigheden hebben betrekking op verschillende elementen aangaande het bezoek van de al-Haq militie op 10 maart 2015 aan verzoekers huis en de oproepingsbrief of -brieven alsook het tijdstip van aanmelding bij het kantoor van de militie. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker en zijn zoon op verschillende vlakken onwetend zijn over elkaars rol alsook de rol van de moeder in heel het contact met de militie. De commissaris-generaal merkt op dat gezien de problemen met de al-Haq militie verzoeker en zijn zoon tot een vertrek uit hun land van herkomst noopten, minstens kan verwacht worden dat zij deze problemen met elkaar zouden besproken hebben en dat dergelijke belangrijke evenementen tijdens een bespreking naar boven zouden gekomen zijn, wat niet het geval is. De commissaris-generaal besluit dat de diverse veranderlijke en strijdige verklaringen die door verzoeker en zijn zoon werden afgelegd, erop wijzen dat de vervolgingsfeiten vanwege de militie ongeloofwaardig en bijgevolg onaannemelijk zijn.

II. Er kan geen geloof meer worden gehecht aan de problemen die verzoeker met zijn directeur ervaarde.

De commissaris-generaal stelt vast dat de – ongeloofwaardige – problemen die verzoeker ondervond met de al-Haq militie inherent verbonden zijn met de problemen die hij op zijn werk ervaarde. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan zijn verklaringen aangaande de problemen met de militie, komt meteen ook de geloofwaardigheid van verzoekers problemen met zijn werkgever op de helling te staan. Deze aantasting van zijn geloofwaardigheid wordt op zich ook bevestigd door zijn ontmoeting met zijn commandant en meer bepaald door het schrijven dat daar aan voorafging, waarin hij verwees naar problemen tussen zijn directeur en de al-Haq militie.

Bovendien kan aan verzoekers verklaringen over de nasleep van de controleactie en de implicaties daarvan geen geloof worden gehecht nu hij geen coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de arrestatiebevelen die tegen hem werden uitgevaardigd. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat hij ambigue en eigenaardige verklaringen aflegt over de gerechtelijke procedure die tegen hem zou lopen, dat het merkwaardig is dat zijn familie geen acht zou slaan op documenten die verbonden zijn met deze gerechtelijke procedure en dat hij geen eenduidige verklaringen aflegt over wie de controle-inspectie heeft opgesteld en wat de rol van zijn werkgever/directeur daarin was.

III. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers zoon tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande het enige vervolgingsfeit waar hij het voorwerp uitmaakte.

IV. Wat betreft verzoekers werk bij de Iraakse antiterrorismecel, stelt de commissaris-generaal vast dat dit profiel en de *de facto* stopzetting van zijn functie op zich onvoldoende is om internationale bescherming te rechtvaardigen.

V. Wat betreft de bekladding van de woning, merkt de commissaris-generaal op dat deze als alleenstaand feit onvoldoende is om het besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien kan ernstig worden getwijfeld aan de verklaringen hieromtrent.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing en hierboven samengevat, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft, zoals hierna blijkt.

2.5.3. In eerste orde, betoogt verzoeker dat er bepaalde persoonlijke omstandigheden in hoofde van zijn zoon door de commissaris-generaal onvoldoende in rekening werden gebracht bij de beoordeling van het vluchtrelaas. Verzoeker wijst op de jonge leeftijd van zijn zoon en het feit dat zijn zoon geen bijstand had van een advocaat tijdens zijn eerste gehoor op 21 november 2016.

De Raad stelt vast dat verzoekers zoon reeds 19 jaar was tijdens zijn eerste gehoor. Verzoekers zoon was dus voldoende oud om zich rekenschap te geven van de verklaringen die hij aflegde. Uit het gehoorverslag blijkt dat de protection officer verzoekers zoon informeerde over de structuur en de volgorde van het interview. Zijn zoon werd erop gewezen dat als hij iets niet begreep, hij niet mocht aarzelen om dit te melden of een verduidelijking te vragen, dat alles strikt vertrouwelijk en discreet wordt behandeld, dat hij vrijuit kan spreken en dat de wet de protection officer verplicht om hem te vragen de waarheid te vertellen. Verzoekers zoon kreeg ook de mogelijkheid om terug te komen op zijn interview bij de DVZ. Uit het gehoorverslag blijkt dat zijn zoon werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en waarvan hij aangaf dat hij deze goed verstond. Verder blijkt dat zijn zoon alle vragen goed begrepen heeft, dat hij uitgebreid de mogelijkheid kreeg om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen.

In de oproeping voor zijn gehoor, een brief van 3 november 2016, werd duidelijk vermeld dat verzoeker zich kon laten bijstaan door een advocaat. Deze oproeping werd verstuurd naar het adres van verzoeker. Uit het gehoor van zijn zoon blijkt dat deze reeds bij verzoeker, zijn vader, verbleef. Verzoeker had reeds ervaring met de asielprocedure en liet zich tijdens zijn eerste gehoor op 27 augustus 2015 zelf bijstaan door een advocaat. Verzoeker voert geen enkele reden aan waarom bijstand door een advocaat in het geval van zijn zoon niet mogelijk was. Dat zijn zoon geen bijstand had van een advocaat die hem op voorhand kon informeren over de draagwijdte van de procedure, betreft aldus een eigen keuze. De afwezigheid van bijstand door een advocaat doet trouwens geen afbreuk aan het belang om de waarheid te vertellen – waarvan zijn zoon zeer duidelijk over werd geïnformeerd. Indien zijn zoon dus niet zeker was van een antwoord, had zijn zoon dit ook naar waarheid zo kunnen meedelen. Een afwezigheid van bijstand door een advocaat is dan ook geen redelijke verschoning en raakt op geen enkele wijze aan de vaststelling dat de talrijke incoherenties tussen de verklaringen van verzoeker en zijn zoon van die aard zijn dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vervolging door de Assa'ib Ahl al-Haq militie.

2.5.4. Verzoeker gaat vervolgens concreet in op deze tegenstrijdigheden.

Met betrekking tot brieven van de al-Haq militie herhaalt verzoeker de tweede versie van zijn verklaringen hierover, met name dat de al-Haq militie eerst zijn zoon benaderde, vervolgens een brief achterliet aan de woning die zijn zoon binnen legde en dat de al-Haq militie een tweede keer langs kwam en aan de echtgenote een tweede brief overhandigde. Met betrekking tot het telefoontje van zijn zoon, bevestigt verzoeker dat zijn zoon hem opbelde nadat de militieleden waren vertrokken.

Dit betoog doet geen afbreuk aan de volgende vaststelling in de bestreden beslissing:

"Immers, wanneer uw zoon tijdens zijn eerste interview bij het CGVS geconfronteerd werd met uw initiële verklaringen bleek duidelijk dat uw zoon op het moment van zijn eerste CGVS-interview niet op de hoogte was van een (oproepings)brief. Uw zoon antwoordde dat er geen brief werd afgegeven door diegene die vroeg om naar het kantoor van de militie te gaan: "Hij heeft ons niets gegeven." Op de vraag waarom u dan wel een brief vermeldde tijdens uw interview antwoordde M. : "Ik weet het niet. Misschien nadat ik naar het werk ging dat hij brief onderstak of afgaf. Dat weet ik niet." (CGVS M. 1 p. 27) In elk geval viel uw zoon uit de lucht wanneer het onderwerp van de brief werd aangesneden. Dit is niet alleen merkwaardig maar bovendien strijdig met de verklaringen die later door uw zoon en uzelf werden afgelegd. Tijdens uw tweede interview verklaarde u dat M. u op dezelfde dag van het bezoek, namelijk op 10 maart 2015, opbelde en aan u meedeelde dat de militieleden een oproepingsbrief hadden meegebracht (CGVS R. (...) 2 p. 19). De verklaringen die M. zelf aflegde tijdens zijn tweede interview tonen evenzeer aan dat hij zelf op de hoogte was van een afgeleverde oproepingsbrief: "Ik vond die brief. Maar omdat ik haast had heb ik de brief thuis achtergelaten." (CGVS M. 2 p. 3) Aangezien M. bij zijn eerste interview klaarblijkelijk niet op de hoogte was van een brief dienen bovenstaande verklaringen als tegenstrijdig te worden gecatalogiseerd. Bovendien, wanneer u geconfronteerd werd met de initiële onwetendheid vanwege uw zoon, geeft u enkel aan dat u niet weet hoe dat komt (CGVS R. (...) 2 p. 20). U slaagde er bijgevolg niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid, die de kern van jullie problemen raakt, te weerleggen. Hierdoor kan enkel nog vastgesteld worden deze tegenstrijdigheid een duidelijke ondermijning van jullie geloofwaardigheid ter zake vormt." (eigen onderlijning)

Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat:

- verzoeker in zijn eerste gehoor verklaarde dat enkel zijn echtgenote was benaderd door de al-Haq militie die haar een oproepingsbrief in handen gaf (AD CGVS, stuk 18, gehoorverslag verzoeker 27 augustus 2015, p. 5). Hij gaf tijdens het eerste gehoor op geen enkel moment aan dat zijn zoon enige rol speelde bij de toenadering door de al-Haq militie; evenmin maakte hij tijdens dit eerste gehoor melding van enig telefoontje vanwege zijn zoon;
- verzoekers zoon tijdens zijn eerste gehoor in geen geval op de hoogte bleek te zijn van de ontmoeting tussen zijn moeder en de al-Haq militie en de oproepingsbrief die zij ontving (AD CGVS, stuk 26, map met 'landeninformatie', gehoorverslag zoon van 21 november 2016).

Verzoeker houdt voor dat zijn zoon nooit op de hoogte was van het bestaan van twee brieven en pas in België ontdekte dat er nog een tweede brief aan zijn moeder door de al-Haq militie werd geleverd. Tevens stelt hij dat hij geen verklaringen aflegde over het telefoontje van zijn zoon tijdens zijn eerste gehoor omdat hij niet wist dat zijn zoon ook persoonlijk was benaderd door de militie en niet op de hoogte was van alle details hierover. Hij ging ervan uit dat enkel zijn echtgenote contact had gehad met de militie en dat zijn zoon hierover belde. Deze *post-factum* uitleg doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden en overtuigt niet nu de commissaris-generaal hierover reeds terecht motiveerde: *"Gezien deze problemen met de militie Assa'ib Ahl al-Haq jullie tot een vertrek uit jullie land van herkomst noopten, kan minstens verwacht worden dat jullie deze problemen met elkaar zouden besproken hebben en dat dergelijke belangrijke evenementen tijdens een bespreking naar boven zouden gekomen zijn. Dit is des te meer het geval wanneer in rekening gebracht wordt dat deze bezoeken schijnbaar het enige rechtstreekse contact tussen uw familieleden en uw belagers vormden. Dat uw zoon meer dan anderhalf jaar na de benadering nog steeds niet op de hoogte zou geweest zijn van de benadering van zijn moeder en dat u op uw beurt na ruim anderhalf jaar nog altijd niet zou geweten hebben dat uw zoon benaderd werd door uw belagers vormt een dermate onwaarschijnlijke situatie dat er aan jullie asielrelaas ter zake moeilijk geloof kan gehecht worden."*

Verzoeker wil verder bevestigen dat het niet N.A.B. zelf was die zijn woning bezocht, maar militieleden van al-Haq die in naam van N.A.B. spraken en zich zo ook uitdrukten. Verzoeker beperkt zich echter deels tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen die niet aannemelijk werden bevonden en het geven van een *post-factum* verklaring die in wezen niet meer is dan een volgende loutere bewering. Zulke loutere herhaling en *post-factum* verklaring zijn niet van die aard om de volgende terechte vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen:

"Voorts blijkt ook tijdens uw tweede interview, ruim twee en een halve maand nadat u op de hoogte raakte van de ontmoeting tussen uw zoon en uw belagers, dat u bitter weinig weet over die benadering (CGVS R. (...) 2 p. 17-19). U geeft bijvoorbeeld aan dat u er geen idee van heeft wie precies uw zoon benaderde. Bovendien, zo verklaarde u, weet M. zelf niet wie hem precies benaderde (CGVS R. (...) 2 p. 17 en 20). M. zou u op 10 maart 2015 verteld hebben dat er mensen van Assa'ib zijn gekomen met een oproepingsbrief. Wanneer M. hoorde dat u reeds op de hoogte was, praatten jullie over andere dingen (CGVS R. (...) 2 p. 19). Niet alleen is deze laconieke uitleg weinig aannemelijk, hij komt bovendien niet overeen met wat M. zelf verklaarde over zijn ontmoeting met uw belagers. M. verklaarde immers dat het N. A. Z. (...) zelf was waarmee hij op 10 maart 2015 een ontmoeting had (CGVS M. 1 p. 17 en 2 p. 5). Wanneer op deze ontmoeting werd ingegaan verklaarde M. : "Hij klopte aan de deur en vroeg naar mij. Hij stelde zich voor als A. Z. (...) en vroeg is je papa thuis? Ik heb nog iets te bespreken met hem." Bovendien voegde M. er in diezelfde passage aan toe: "Toen nam ik contact op met mijn vader. Om te zeggen dat A. Z. (...) vroeg naar hem. Mijn vader zei het is collega van op het werk. Hij zei dat hij niet echt wist wie dat was." (CGVS M. 1 p. 21) Uit deze verklaringen blijkt dus niet alleen dat M. wel wist wie hem benaderde, maar bovendien kan uit de verklaringen van M. duidelijk opgemaakt worden dat hij deze naam ook aan u doorgaf. Deze strijdige verklaringen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uzelf en uw zoon. Bovendien moet hierbij opgemerkt worden dat N. A. Z. (...) volgens u en uw zoon een invloedrijk militielid is die binnen de door jullie aangehaalde asielproblematiek een absolute spilfiguur vormt. Wanneer vervolgens net over deze persoon dergelijke incoherente verklaringen worden afgelegd is het onmogelijk om hier nog enige geloofwaardigheid aan toe te dichten. Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen van uw zoon stelde u enkel dat het zeker niet N. (...) was die bij jullie langskwam. Hij is volgens u een leider die niet aan de deur komt (CGVS R. (...) 2 p. 32-33). Deze uitleg is echter ontoereikend om de tegenstrijdigheid, die handelt over de kern van jullie problemen en de reden voor jullie vlucht, ongedaan te maken."

Verzoeker stelt verder dat zijn zoon op 12 maart 2015 reeds naar school was toen hij vertrok naar het kantoor van de al-Haq militie. Zijn zoon was dan ook in de veronderstelling dat zijn vader zou gerust

hebben en pas de volgende dag zou zijn gegaan. De Raad stelt vast dat verzoeker hier wederom een *post-factum* verklaring tracht te geven die volgende terecht vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet opheft:

“Tenslotte legden u en uw zoon strijdige verklaringen af over het moment waarop u ingaat op de oproepingsbrief en u zich aanmeldt in het kantoor van de militie Assa’ib Ahl al-Haq. U verklaarde dat u meteen bij uw thuiskomst op 12 maart 2015 naar het kantoor ging: “Toen ik terugkeerde uit Samara. Volgens mij was het 12 maart. Direct na mijn komst heb ik mijn tas thuisgelaten en ik ben naar kantoor gegaan.” (CGVS R. (...) 2 p. 10 en 22). M. van zijn kant verklaarde echter dat u niet diezelfde dag ging omdat u de eerste dag van uw terugkomst diende te rusten (CGVS M. 1 p. 22 en 2 p. 5-6). Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen van M. stelde u dat u wel degelijk dezelfde dag nog ging en dat M. misschien zomaar zegt wat hij niet weet (CGVS R. (...) 2 p. 34-35). Opnieuw moet worden opgemerkt dat deze uitleg de strijdige verklaringen geenszins opheft. Bovendien kan verwacht worden dat aangaande uw enige bezoek aan het kantoor van de militie Assa’ib Ahl al-Haq coherente verklaringen afgelegd worden, zowel door uzelf als door M. die de boodschap diende door te geven.”

De Raad merkt verder op dat verzoeker niets inbrengt tegen volgende terecht vaststelling:

“In uw nieuwe versie van de feiten gaat u er voorts van uit dat de ontmoeting tussen uw zoon en de militieleden plaatsvond in de ochtend, aangezien de ontmoeting erna met uw echtgenote plaatsvond voor de middag (CGVS R. (...) 2 p. 17 en 20). Ook M. zelf verklaarde tijdens zijn tweede interview dat hij benaderd werd in de ochtend (CGVS M. 2 p. 11-12). Nochtans verklaarde M. tijdens zijn eerste interview dat hij tussen vier en vijf uur in de namiddag werd benaderd (CGVS M. 1 p. 21 en 23). Uw zoon werd vervolgens geconfronteerd met zijn strijdige verklaringen en antwoordde hierbij: “Misschien bedoelde ik mijn moeder in de namiddag. Bij mij was het ‘s morgens.” (CGVS M. 2 p. 12) Dergelijke uitleg kan bezwaarlijk aanvaard worden als toereikende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. De strijdige verklaringen wijzen zo niet alleen op een gebrekkige doorleefdheid, maar wijzen er op dat u en M. verstrikt raakten in de uiteenlopende en veranderlijke versies van jullie asielrelaas. Op die manier wordt jullie ongeloofwaardigheid ter zake nog verder versterkt.”

Waar verzoeker, als stuk 3 bij zijn verzoekschrift, een ‘samenvatting in volgorde van verhaal’ alsook een nota met betrekking tot ‘de verschillen tussen ik en M.’ voegt, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee de onderling tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn zoon, en de verschillende versies in deze verklaring, met elkaar tracht te verzoenen, hetgeen wederom aan de vastgestelde tegenstrijdigheden geen afbreuk doet.

Gelet op het voorgaande, kan de Raad verzoeker geheel niet bijtreden in het standpunt dat de vermeende tegenstrijdigheden te beperkt zijn om in die mate doorslaggevend te zijn voor de intrekking van de vluchtelingenstatus. Integendeel, de vastgestelde tegenstrijdigheden, die niet worden weerlegd, hebben betrekking op een essentieel element dat behoort tot de kern van zijn vluchtrelaas, met name de voorgehouden vervolging door de al-Haq militie. In navolging van de commissaris-generaal, besluit de Raad dat de verschillende verklaringen van verzoeker en zijn zoon zo worden gekenmerkt door veranderlijkheden en tegenstrijdigheden dat niet langer geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten vanwege de al-Haq militie.

2.5.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niets inbrengt tegen het standpunt van de commissaris-generaal dat geen geloof meer kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker met zijn directeur ervaaarde daar deze inherent verbonden zijn met de ongeloofwaardig bevonden problemen die verzoeker ondervond met de al-Haq militie. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat de aantasting van zijn geloofwaardigheid op zich ook wordt bevestigd door zijn verklaringen over de ontmoeting met zijn commandant en meer bepaald door het schrijven dat daar aan voorafging, waarin hij verwees naar problemen tussen zijn directeur en de al-Haq militie. Hij motiveert daarbij correct als volgt:

“U diende uw vraag om een ontmoeting met de commandant te krijgen schriftelijk te motiveren. U legde op het CGVS deze door u geschreven brief voor. Daarin staat niet alleen te lezen dat u door H. (...) werd gevraagd om onderzoeksopdrachten uit te voeren die buiten uw takenpakket liggen. U verwijst in diezelfde brief naar de problemen tussen H. (...) en N. A. Z. (...) enerzijds én naar de problemen tussen uzelf en N. A. Z. (...) anderzijds. Indien de problemen die u zou gehad hebben met H. (...) echt zouden geweest zijn, is het opmerkelijk dat u tegenover de commandant – te persoon wiens hulp u inroept – zou

liegen over problemen met de militie Assa'ib Ahl al- Haq. Bijgevolg kan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen ter zake en meer bepaald aan het ontstaan van de werkgerelateerde probleem in het kantoor van de commandant wanneer die uw directeur op zijn foute inschatting wees."

2.5.6. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er enkel op dat diverse stukken zullen worden voorgelegd die wel degelijk ondersteunen dat hij in zijn land van herkomst wordt vervolgd wegens landverraad. In twee aanvullende nota's legt verzoeker zulke stukken voor.

Het is merkwaardig dat verzoeker pas in dit stadium zulke stukken voorlegt. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat na zijn erkenning als vluchteling het niet echt van belang was om deze stukken voor te leggen. Het merendeel van deze stukken betreffen echter documenten die dateren van voor verzoekers erkenning op 11 september 2015 zodat verzoeker toch wel tot die datum belang had om deze documenten voor te leggen dan wel het bestaan ervan te melden aan het CGVS, *quod non*. Voorts vindt de Raad het onbegrijpelijk dat de verzoeker het belang hiervan niet eerder inzag terwijl in de oproepingsbrief van 12 januari 2017 duidelijk werd vermeld dat er een nieuw element was opgedoken waardoor bijkomend onderzoek gevoerd moest worden naar de aangehaalde asielmotieven die tot de erkenning van zijn vluchtelingstatus hebben geleid met als mogelijk gevolg de intrekking van de vluchtelingenstatus omwille van verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten, valse verklaringen of valse of vervalste documenten. Verzoeker was toen duidelijk geïnformeerd over de ernst van de zaak.

Wat betreft de beslissing van de onderzoekscommissie van 30 april 2015, het aanhoudingsbevel van 5 mei 2015, en de overmaking van het dossier van verzoeker aan de 'antiterreurrechtbank' van 7 mei 2015 (stukken 1 tot 3 bij aanvullende nota van 1 september 2017), stelt de Raad vast dat dit geen stukken betreffen die afkomstig zijn van gerechtelijke instanties maar wel van de Iraakse "antiterreureenheid". In de beslissing van 30 april 2015 wordt vastgesteld dat verzoeker niet aanwezig was om hem te ondervragen, hoewel hij officieel werd uitgenodigd. Deze beslissing stelt verder dat een aanhoudingsbevel wordt uitgevaardigd en dat zijn dossier wordt overgemaakt aan de speciale rechtbank van de antiterreurmacht om hem te laten voorkomen voor zijn nationaal verraad.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste gehoor dat een arrestatiebevel werd uitgevaardigd op 30 maart 2015 (AD CGVS, stuk 18, gehoorverslag verzoeker 27 augustus 2015, p. 19). Wanneer verzoeker daarna nog gevraagd werd of hij intussen nog niets hoorde over het arrestatiebevel, verklaarde hij: *"De rechtbank stuurde een dagvaarding via het politiekantoor, ze vonden niemand bij mij thuis. De politie stuurde het bericht naar de rechtbank dat ik niet aanwezig was en daarom werd de eerste zitting gedaan zonder mijn aanwezigheid eind april, ik was toen in Turkije. De rechter stelde de zaak uit om de getuigen op te roepen. Hij heeft een definitief arrestatiebevel tegen mij uitgevaardigd: dus gelijk wie kon mij arresteren en uitleveren."* (AD CGVS, stuk 18, gehoorverslag verzoeker 27 augustus 2015, p. 20).

De Raad stelt vast dat verzoekers eerdere verklaringen die handelen over een rechtbank niet stroken met de inhoud van voormelde stukken, die afkomstig zijn van een onderzoekscommissie van de Iraakse antiterreureenheid.

Daarenboven ontkende verzoeker tijdens een tweede gehoor dat er tijdens zijn vorige interview bij het CGVS al sprake was van een arrestatiebevel (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag verzoeker 2 februari 2017, p. 28)

Verzoeker werd vervolgens geconfronteerd met zijn verklaringen uit zijn eerste gehoor. Hij stelde dat zijn verklaringen uit het eerste gehoor handelden over zijn eigen afdeling maar dat het officiële arrestatiebevel is uitgegeven door de rechtbank na zijn gehoor (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag verzoeker 2 februari 2017, p. 37-38).

De commissaris-generaal stelde hierover echter terecht vast: *"Deze uitleg is evenwel ontoereikend om de vastgestelde incoherentie ongedaan te maken. Immers uit uw voormelde verklaringen uit uw eerste interview valt op te maken dat u daar wel degelijk spreekt over een door de rechtbank uitgevaardigd arrestatiebevel. Bovendien maakt u in uw beide interviews nooit het onderscheid tussen twee verschillende gerechtelijke procedures procedures (CGVS R. (...) 2 p. 26-28). Dit gezegd zijnde moet geconcludeerd worden dat wanneer u effectief beschuldigd zou zijn van het doorgeven van gestolen en beperkt toegankelijke informatie aan de vijand en u naar eigen zeggen door deze beschuldigingen een grote bestraffing riskeert, er van u kan verwacht worden dat u op dit vlak minstens coherente verklaringen aflegt en weet wanneer er tegen u arrestatiebevelen werden uitgevaardigd. Dit is des te meer het geval wanneer een eerste arrestatiebevel reeds werd uitgevaardigd op het moment dat u zich nog in Irak bevond en wanneer u het definitieve arrestatiebevel als onderdeel van uw asielrelaas naar voren bracht in uw asielprocedure. Bijgevolg vormen bovenstaande verklaringen een bijkomend element dat uw ongelooftwaardigheid bevestigt."*

Wat betreft een brief van de antiterreureenheid "bevattende de beslissing van de eerste zitting van de zaak" van 27 juni 2015 (stuk 4 bij aanvullende nota van 1 september 2017) en de kennisgeving van 20 juni 2015 door de politie van Bagdad van een volgende zittingsdatum bij de antiterreurrechtbank op 1 juli 2015 (stuk 2 bij de aanvullende nota van 13 december 2017), stelt de Raad vast dat de inhoud ervan zo vaag en nietszeggend is dat daaruit geen enkele relevante en objectieve vaststelling kan worden afgeleid.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 13 december 2017, stuk 3 omschrijft als een 'beslissing tot verwijzing van de zaak van verzoeker naar de rechtbank' benoemt, blijkt na lezing van dit stuk dat dit document in wezen een vonnis betreft van 25 januari 2016 van het Centrale Strafgerechtshof te Bagdad.

Uit dit vonnis blijkt dat verzoeker niet op de "tweede zittingsdag van 01/07/2015" kwam opdagen. Noch uit dit vonnis, noch uit het geheel van de voorgelegde documenten kan worden opgemaakt wanneer de eerste zitting bij de antiterreurrechtbank dan wel plaats had. Verzoeker verklaarde in zijn eerste gehoor dat een eerste zitting van de "rechter" plaats had op 30 april 2015, maar zoals reeds vastgesteld blijkt uit de voorgelegde documenten enkel dat op die dag de onderzoekscommissie samenkwam en dat verzoekers zaak pas bij brief van 7 mei 2015 werd overgemaakt aan de antiterreurrechtbank.

In het vonnis van 25 januari 2016 kan verder worden gelezen dat de rechter van de antiterreurrechtbank op 16 november 2015 de zaak van verzoeker heeft doorverwezen naar het Centrale Strafgerechtshof op basis van artikel (1/4) terrorisme en artikel (8/2) en (1/3) van de antiterreurwet nummer 13 van het jaar 2005, om berecht te worden in een uitgebreide zitting. Vervolgens kan worden gelezen dat een openbare zitting heeft plaats gehad, wanneer is niet duidelijk, doch blijkt dat verzoeker hiertoe gedagvaard zou zijn via twee lokale kranten op 5 oktober 2015. Tijdens deze openbare zitting van het Hof werden het openbaar ministerie, getuigen en de advocaat van verzoeker gehoord. Tenslotte kan in het vonnis worden gelezen dat verzoeker door het Hof wordt veroordeeld op basis van artikel 4/1 en artikel 3/1 van de antiterreurwet nummer 13 van het jaar 2005 wegens het "bewust uitlekken van een harddisk" met vertrouwelijke informatie en het verstrekken ervan aan niet gouvernementele organisaties met het oog die informatie te gebruiken in de misdaadwereld en de etnische zuivering tegen de Iraakse bevolking. Verzoeker wordt veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf, zijn roerende en onroerende goederen worden in beslag genomen en een aanhoudingsbevel wordt uitgesproken.

Dit vonnis is intern tegenstrijdig waar het, enerzijds, vermeldt dat de zaak pas naar het Hof werd doorverwezen op 16 november 2015, toch, anderzijds, stelt dat verzoeker al via de lokale kranten van 5 oktober 2015 voor een openbare zitting bij het Hof werd opgeroepen.

De Raad stelt verder vast dat de inhoud van dit document geheel niet strookt met de verklaringen die verzoeker eerder aflegde tijdens zijn tweede gehoor van 2 februari 2017, met name of hij al dan niet bij een tweede zitting bij verstek werd veroordeeld. De commissaris-generaal stelt terecht vast: *"Bovendien kan ter zake nog opgemerkt worden dat uw geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt door frappante eigenaardigheden aangaande de gerechtelijke procedure die tegen u zou lopen. Zo bent u er niet van op de hoogte of u al dan niet bij verstek veroordeeld werd. Aanvankelijk verklaart u dat u wel degelijk bij verstek veroordeeld werd, maar wanneer vervolgens ingegaan wordt op het vonnis zegt u dat u daar geen kennis over heeft. Wanneer u daarna de vraag krijgt wanneer het vonnis plaatsvond verklaart u: "In de zevende of achtste maand. Zoiets. De mensen die ik spreek weten dat niet. En die zijn niet altijd thuis. Soms op het werk. Om mij info te geven. Ze kunnen enkel vertellen wat ze hebben gehoord." Wanneer dan vervolgens verder ingegaan wordt op uw eigenlijke veroordeling blijft u dubbelzinnig om uiteindelijk te verklaren dat u slechts veronderstelt dat u veroordeeld werd. Bepaalde collega's vertellen dat u veroordeeld werd, anderen vertellen dat er enkel een arrestatiebevel werd uitgevaardigd (CGVS R. (...) 2 p. 26-28)."*

Nergens in zijn tweede gehoor van 2 februari 2017 maakte verzoeker melding van dit vonnis van 25 januari 2016, noch van de voorgaande gerechtelijke stappen, zoals de niet onbelangrijke doorverwijzing van verzoekers zaak naar het Centrale Strafgerechtshof. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker nagenoeg steeds in het ongewisse was van het verloop van de gerechtelijke procedure. Dit is zeer eigenaardig daar zoals de commissaris-generaal reeds correct opmerkte in de bestreden beslissing: *"Aangezien u zelf aangeeft nog contact te onderhouden met collega's kan verwacht worden dat u zich terdege informeert over de concrete evolutie van de rechtszaak die al dan niet nog tegen u lopende is en dat u op de hoogte bent van een eventuele veroordeling. De ambigue verklaringen twee jaar na de door u geclaimde feiten wijzen verder op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas."*

Verzoeker maakte wel melding van een officiële oproeping van de rechtbank doch hij kon daar niet veel over vertellen. De commissaris-generaal motiveert dan ook terecht: *"In die zin is het tenslotte merkwaardig dat, rekening houdend met de precare situatie waarin u zich in Irak zou bevinden en de zware bestraffing die u vreest omwille van de valse beschuldigingen, uw familie geen acht zou slaan op documenten die nauw verbonden zijn aan deze problematiek. U bracht tijdens uw interview een officiële oproepingsbrief van de rechtbank ter sprake. Uw moeder en broer zouden dit document gezien hebben maar er werd geen aandacht aan geschonken. Ze gingen er mee om als een normaal document, onder meer omdat u toch al in het buitenland was (CGVS R. (...) 2 p. 30). Indien u daadwerkelijk gerechtelijk vervolgd zou worden kan verwacht worden dat het belang van de documenten die uw familie in dit kader ontvangt hoog wordt ingeschat en dat zij hiervan ook minstens een kopie zouden doorsturen. Dat dit niet het geval bleek te zijn wijst verder op het ongeloofwaardige karakter inzake de door u ingeroepen vervolgingsfeiten."*

Dat verzoeker nu plots een stuk kan voorleggen, waarvan hij zelf niet schijnt te beseffen dat het een vonnis is van 25 januari 2016 van het Centrale Strafgerechtshof van Bagdad waarbij hij tot levenslange gevangenisstraf wordt veroordeeld en waarvan hij nooit melding heeft gemaakt tijdens zijn tweede gehoor, terwijl hij volgens dit vonnis door een advocaat werd vertegenwoordigd bij het Hof, getuigt van zulke flagrante onsamenhangendheid tussen zijn verklaringen en de voorgelegde stukken dat het zijn geloofwaardigheid geheel ondermijnt.

Verzoeker legt tevens de advocatenkaart voor van een Iraakse advocate die hem bijstond toen hij in Irak verbleef alsook het advies van deze advocate omtrent de beschuldiging van terrorisme (stukken 4 en 5 bij de aanvullende nota van 13 december 2017). Evenwel verklaarde verzoeker enkel dat hij advies vroeg aan advocaten – enige specifieke verwijzing naar bijstand door deze advocate bracht hij niet ten berde (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag verzoeker 2 februari 2017, p. 26). Het ongedateerde advies omvat verder niet meer dan een letterlijke weergave van wat Iraakse wetgeving inzake antiterrorisme zou moeten zijn. De Raad stelt tevens vast dat in dit 'advies' wordt verwezen naar geheel andere wetgeving dan deze die wordt vermeld in de gerechtelijke documenten die verzoeker heden eveneens voorlegt. Tenslotte merkt de Raad op dat de naam van de advocate niet overeenkomt met de naam van de advocaat die verzoeker, volgens het vonnis van 25 januari 2016, bijstond voor het Hof, hetgeen merkwaardig is.

Wat betreft de badges van collega's van verzoeker, herhaalt de Raad dat aan verzoekers tewerkstelling niet wordt getwijfeld, maar wel aan de voorgehouden vervolgingsfeiten. Waar hij verklaart dat deze collega's hem alle informatie en documenten over de gerechtelijke procedure hebben overhandigd, doet dit geen afbreuk aan de voorgaande inhoudelijke opmerkingen.

Naast deze inhoudelijke opmerkingen over de besproken documenten, stelt de Raad tevens vast dat enkel kleurenkopieën werden voorgelegd en geen originele documenten. De authenticiteit en de herkomst van deze documenten kan aldus niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Tevens blijkt uit de objectieve landeninformatie in de administratieve dossiers dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie COI Focus 'Irak – Corruptie en documentatie-fraude', 8 maart 2016).

In acht genomen wat hierboven wordt besproken, moet worden besloten dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet.

Samen met de vaststelling dat deze documenten gepaard gaan met veranderlijke, strijdige en opmerkelijke verklaringen en dat verzoeker geen duidelijkheid kan scheppen over de voorgehouden vervolgingsfeiten, oordeelt de Raad dat verzoeker met de hierboven besproken documenten er niet in slaagt om de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, dat doorslaggevend was voor de erkenning van zijn vluchtelingenstatus, te herstellen.

2.5.7. Bovendien laat de verzoeker de overige vaststellingen in de bestreden beslissing ongemoeid, met name i) dat hij geen eenduidige verklaringen aflegt over wie de controle-inspectie heeft opgesteld en wat de rol van zijn directeur daarin was; ii) dat zijn zoon tegenstrijdige verklaringen aflegt over het enige

vervolgingsfeit waarvan hij het voorwerp zou hebben uitmaakt en iii) dat de bekladding van de woning als alleenstaand feit onvoldoende is om het besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, waarbij overigens ernstig kan worden getwijfeld aan de verklaringen hieromtrent.

Tenslotte stelt de Raad vast dat commissaris-generaal eveneens heeft onderzocht of, ondanks de ongeloofwaardige vervolgingsfeiten, de tewerkstelling van verzoeker bij de Iraakse antiterrorismecel aanleiding kan geven tot een behoud van de vluchtelingenstatus, hoewel verzoeker zijn tewerkstelling niet aanhaalde als een mogelijke oorzaak voor persoonlijke problemen (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag verzoeker van 2 februari 2017, p. 10-11). De commissaris-generaal besluit dat verzoekers profiel en de *de facto* stopzetting van zijn functie op zich onvoldoende zijn om een vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Dit standpunt kan worden bijgetreden door de Raad. Uit de UNHCR "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012, het standpunt "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 en het Nederlands ambtsbericht inzake Irak van november 2016 blijkt dat personen die in verband kunnen worden gebracht met de Iraakse overheid, de Iraakse strijdkrachten of de vroegere buitenlandse troepenmacht een risicoprofiel en dus mogelijk nood hebben aan internationale bescherming maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het geval. Dit maakt een individuele en *in concreto*-beoordeling van de vraag naar internationale bescherming nog steeds noodzakelijk. Echter, nu verzoekers vluchtrelaas niet langer als geloofwaardig kan worden beschouwd en verzoeker geen waarachtig beeld geeft voor de redenen van zijn vertrek, is het niet mogelijk om hierover een concrete appreciatie te maken, des te meer daar er geen aanwijzingen zijn die er op wijzen dat verzoekers activiteiten in dienst van de antiterrorismecel en zijn stopzetting van deze activiteiten op zich een reden voor vervolging zouden vormen in Irak en meer bepaald in Bagdad. Het gegeven dat verzoeker zelf ook geen verklaringen aflegt in deze zin, wijst er verder op dat hij geen vervolging vreest om deze reden.

2.5.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekers vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen inzake de twee voorgehouden vervolgingsfeiten die doorslaggevend zijn geweest voor zijn erkenning. De commissaris-generaal heeft bijgevolg terecht besloten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2. Beoordeling

2.6.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen van het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 26 april 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheids-situatie in Bagdad*" van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, COI Focus "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaats vindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Uit de landeninformatie kan verder niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad

teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en de gevoegde stukken bovendien naar informatie die ouder is dan de recente informatie vervat in de COI Focus van 26 maart 2018. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Waar verzoeker erop wijst dat hij een sjiiitische moslim is, merkt de Raad op dat de aanslagen door IS op de sjiiitische bevolking mee in rekening werden gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook in 2018 voort. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. In die zin bevatten de bestreden beslissingen dan ook terecht een bespreking van de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers.

De aangehaalde rechtspraak van de Raad dateert overigens van voor het standpunt dat de Raad innam in het arrest nr. 195 228 van de Algemene Vergadering van 20 november 2017.

2.6.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt gevisieerd dan wel omdat in zijn hoofd een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c), niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zijn verzoek om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde reeds aangevoerde vluchtmotieven, met name zijn profiel als sjiiitische moslim tegen wie een arrestatiebevel werd uitgevaardigd, verwijst de Raad naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande onder punt 2.5..

Gelet op voorgaande vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij sjiit is, dreigt te worden gevisieerd in Bagdad.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verschillende keren werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft hij zij zich tijdens het gehoor laten bijstaan door zijn advocaat, en werd hij tijdens het gehoor bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad de beroepen ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MAES